

A' P O ' S O N I MAGYAR MŰZSA

KÖLTŐ SZ. JÁNOS HAVÁBAN.

A' félben el-maradt munkának folytatása.

Friesel József, Győri Doktor.

Frisovitz Bóldisár, Nemes Magyar. Sok Munkái vagynak.

Frölich Dávid, született Késmárkon. III. Ferdinándtól Magyar-Ország' Földmérőjévé tétetett. Minden Tudományban egy jártas Férjű volt. V. Darab Munkái vagynak.

Frölich Jakab, Remete Pál' Szerzetébéli Atya Posonban, és egyszersmind Német Concionator. Sok példái vagynak szorgalmatosságának.

Frónius Márk Brassai-fü, a' szép Mesterségeknek és Philosophiának Doktora, és a' Brassai Ekkle'siának első Prédikátora. Sok munkái vagynak.

Frónius Mátyás Erdélyi Szász, Brassai Nótarius. Ez szedte leg előbb ösfsze az Erdélyi Szászoknak Rendeléseit, mellyeket Bátori István Fejedelemnek bemutatván, nem csak ezen Fejedelemtől helybe hagyattak, hanem I. Leopold Magyar-Országí Királytól is meg-erősítetttek.

*Frühauf (jókorfel) Kristián született Lötsén 1713-ban. Az Akadémiákról haza jöven, Lötsei Oskola-Rektor lett. A' Munkái között nevezetesebb
f az*

az a' három Differtatio, a' mellyeket irtt, deákúl a'
Léleknek halhatatlanságáról Vittembergában. 1748-ban.
 Most Felső Lufátziai Aug. Vall. Superintendens.

Fülep Öri Gábor nemes Magyar. Nagy Tudomá-
 nyainak érdeme fzerént a' külső Akadémiáról való
 lejövele után Patakon *Theologia* Professorrá tétette-
 tett. Nevezetefek a' Munkái.

Füsüs János S. Pataki Ref. Prédikátor. Irt ma-
 gyarul egy Könyvetskét ezen Név alatt: *Királyok*
Tüköre, és ki-adta Bethlen Gábor költségével 1625-ben 8.

Füsi Pius, született Komáromban 1703. A' Helv.
 Vállástételt elhagyván, Római Katholikussá lett, és
 a' Prédikatori Szerzetbe avatván magát, sok munká-
 kat botsátott napfényre.

Fuchs János Brassai-fi, irt sok Differtátziot, és
 kiadta Vittembergában 1650.

Fuker Fridrik Jakab Kassai Magyar. Míkor dok-
 torizáltatott irtt egy Differtátziot ezen név alatt: *Ge-
 neralia-Medicinæ*. Nagy-szombatban 1773. Mesterfégét
 e' nagy Férjfiú Magyar-Országban gyakorolja.
 (a' folytatása következik.)

*Az Élysium' mezejei egygyütt való beszélgetésnek
 be-rekesztése.*

Leóbold. Igazán mondja az Úr. Most vagyon
 az az idő, hogy Fridrik nyugalomra költözhesseék.
 Az ő Országai belőlről bódogokká tétetettek, és
 kívülről réz köfalakkal vagynak meg-erősítetve. Most
 hágtak arra a' Tetőre, a' mellyre akarta vinni azo-
 kat; virágoznak a' szorgalmatosfág, kereskedés, és
 Tudományok által, határai ki-terjesztettek, népes és
 hív

hív Jobbággyokkal tellyesek, rettenetes Tábor által
öriztetnek, melly csak egy intést vár, hogy Hazájá-
ért meg-haljon; melly szereznt a' Burkus Birodalom
Fridriknek előre való látása által minden romlástól
meg-öriztetett, melly gyakorta a' leg-virágzóbb Or-
szágokat is fenyegeti azok Nagyságaik' Teremtőjének
el-halása után.

Tzithen. Hídjé - el Hertzegséged, hogy *Vilhelm*
Fridrikben is fel - éled a' mi jó Királyunknak lelke.
Bizony nem lehet tölle meg-külömbéztetni, ha a' Ko-
ronat kezdi viselni. Ezen kívül talpon áll egy di-
tsőfléges Hadi Nép az ő derék Géndralissáival, az
Ország' állapotja bétls rendbe vagon szedve, mel-
lyet igaz lelkű Férjsiak igazgatnak, kik a' Királynak
Tekintetét szüntelen meleg Hazafiúsággal fogják gyá-
molítani. A' Burkus Jobbággyok az ő Királyoknak
nem mostoha fiai.

Faustin ismét viszszá jön, ki az előtt már *Ziehen Superin-*
tendenssel málatta vala magát — és úgy tetszik, mint-
ba valamit keresne.

Faustin. Engedelmet kérek édes Uraim! Nem
találtanak é valamit? Itt e' tájon egy pappirostlat
vesztettem el, melly nékem igen kedves időtöltést
szerez vala.

Mendelssohn. (nyujtván néki valamit) Itt va-
gyon Uram!

Faustin. Igen is, ez az, igen szepen köszönöm
az Urnak szívességét.

Lessing. Annak valami nagy dologról való Kéz-
írásnak kelletik lenni?

Faustín. Botsánatot kérek! Tsak tréfa. Ez a^o Római Pápákról való Jövendölés, melly *Malakhiás'* Éreseknek tulajdonittatik.

Lessing. Ha! ha! jól esmérem!

Tzithen. Jövendölés?

Lessing. Igen is Generál Úr, ugyan jeles, nevetésges Jövendölés.

Leópold. Annak olyan Prófetának kellett lenni, mint a^o millyen a^o mi Ziebenünk. A^o jó ember meg itt is egészszén belé vagyon bolondúlva a^o maga falovába, (az az, gyermeki játékába)

Faustín. Éppen most látam Uram! Történetből itt botlék-reá, beszéllgeték vele az ő hijában való Jövendöléseiről, tréfálódzásból által-adám neki ezen Pápákról való jövendölést, hogy olvassa, és midőn az ő bolondfágát le-nevetém, haragoson töllem elszalada. Minden bizannyal az egygyesfégből átokkal ki-tagadott volna, ha hatalmában lett volna.

Leópold. Az ember tsak ugyan botsánatot érdemel Úraim; ő azt gondolta, hogy az valófággal úgy vagyon, és az ő bolondfága nem egyéb volt, hanem az ő hofzfás tanulásában meg-bódúlt értelmének következése.

Tzithen. De mi szükség volt hát a^o Bolondnak a^o maga esztelenfégeit a^o Világon ki-kürtölni, és a^o tudatlan embereket félelembe és rebegésbe helyhez-tetni? A^o mi Királyunk bizony meg-akadályoztatta volna, hogy a^o maga szamárságait közönségeslé ne te-hette volna, ha Burkus Jobbágy lett volna.

Men.

Mendelsjohn. Ugy vagyon! de az e' félét nem
olly könnyű meg-akadályoztatni.

Faustin. Engedelmet kérek Uraim! nem tudhat-
rám é meg kiknek Tárfaságokban vagyon itten sze-
rentsém lenni?

Lessing. Ez Braunfvájgi Leópoldd Hertzeg, ez
Tzithen Generál, ez *Mendelsjohn* Mófes, és én Uram!
Lessing vagyok.

Faustin. Oh melly bódog vagyok én Uram! hogy
engemet a' Történet ilyen válogatott Tárfaságba ho-
zott! Én Uram! *Faustin Philosophus* vagyok, ki a' Vi-
lágban mindenütt tsak a' józan okosfágot és meg-vi-
lágosíttatást keresém, és olly kevés mértékben talál-
lám.

Tzithen! Ha! egészséggel, egészséggel *Faustin* Úr!
Kegyelmed is itt? mit tsinál a' Sz. *Januarius*?

Faustin. Igen keserves részére emlékeztet enge-
met Generál Úr, az én életemnek.

Mendelsjohn. Örvendek, hogy itt találhatom *Fau-
stin* Uramat, A' kegyelmed' könyve nagyon tetfzék
nékem, tsak hogy olly igen ne istenesítette volna a'
vén *Voltért*! De ne beszéljünk erről. Hogy van a'
dolog a' világosodással a' felső Világon?

Faustin. A' reggeli hajnal fel-tetfzett; de a' fé-
nyes nap még mindenütt fel-nem jött.

Leópoldd, Fridrik Királly bizony a' mi tehettlé-
gében vóltt, véghez vitte.

Faustin. Engedjen-meg az Úr! én azt tartom, hogy
ebben *Jósef* Tsásfár még többet tett; ő az oštoba-

fágot és babonafágot azokból az Országokból ki-haj-
totta, a' mellyekben a' meg-vénhedett jussok azokat
az ő örökké való lakások felől bizonyosokká láttatá-
nak vala tenni.

Leópold. Igazán mondja az én Uram. Minden
egyenes lelkű ember meg-adja azt Jósefnek, hogy
rolla így leheffen kiáltani: A' nagy Jósef, a' lehetet-
lennek tetszőt, az ő teremői Intésével lehetőséggé tette!

Mendelsobn. Óh adja az Ég, hogy ő is sokkáig
uralkodhasson az ő Országainak javára!!!

Tzitben! Uraim! én azt tartom, hogy egyedül
ez a' Fejedelem léfzen az, a' ki valaha a' mi Frid-
rikünknek Társa lehet a' halhatatlanságnak Templo-
mában.

Lessing. Jósef és Fridrik! Ezek a' mi Századunk-
nak ékesfégei. —

Mendelsobn. A' mi időnkben igen boldog Euró-
pa; olyan Fejedelmek uralkodnak ebben az időben,
a' kiknek neveik örökké el-felejtethetetlenek léfznek —
kik még az ő esztendeiknek Tavaszfán az halhatat-
lansághoz közelgetnek!

Faustin. A' következő Világ bémúlni fogja
Jósefnek tselekedeteit! — Már zöldellő ifjúságában
arra a' Nagyságra vágyakozott az ő lelke, a' mellyet
most egészsz Európa bémúlva néz. — Az ő neve leg-
fényesebb léfzen a' Historiáknak esztendő-könyvei-
ben — Jósef, az emberek' Barátja.

Leópold. Ó az igaz, hogy Jósef olyan példait
adta a' közönséges emberi szeretetnek, a' mellyek
ötet egészszén a' felhőkig emelik! —

— — — — —

Faustin. Örvendek, hogy az én Uraim is így beszéllnek; mert különben a' külső Országokban Jósefnek érdemeihez méltatlansággal viseltettek, kiváltt a' *Protestáns*ok olly igen dítstérték az ő Nagy *Fridrik*ket, hogy szinte semmi sem marada a' mi Jósefünknek dítseretére. a)

Leópold. Oh bizony többé nem illetik méltatlansággal a' Jósef' nagyságát. — — Az igaz, hogy a' *Mulandóságnak* *Historiájiban* örökké leg-nagyobb *Monarkha* marad *Fridrik*; de ha vagy egyet mellé lehet helyheztetni, a' bizony nem más, hanem *Jósef*!

Faustin. Gondolja-meg *Hertzegséged*, hogy *Fridrik* öreg ember, a' ki már ki-futotta azt a' pályát, a' melly még Jósefnek egy részén előtte van. Minden igazán ítélő azt fogja mondani, hogy a' maga *Nemében* mindenik egy forma nagy.

Tzithen. Igazán mondja az Ur; mikor mi a' *Fridrik* Nagyságáról szólunk, tsak az el-múlt világra nézve beszéllünk. Meg-látjuk jövendőben, ha val-lyon leszen é vagy egy *Fejedelem* hozzá hasonló, vagy még felfül is mulja. —

Faustin. Azt meg-ítéli a' jövendő Világ.

Lessing. Igen is az ítéli-meg. Most mi azon ne versengjünk. *Fridrik* nagy dőlgokat tselekedett, Jó-

f 4

sef

a) Itt *Faustinus* nem éppen igazat mond; mert Jósefet egy *Jobbágya* is annyira meg nem dítsterte, mint egy külső Orzági *Protestáns* *Professzor*, a' ki egy könyvetskét íra ezen nevezet alatt: *A' H. Jósef képe.* Nem sokára magyarul is olvastathatik.

sef is! Az nem illet bennünket, hogy őket egymással öfzsze-vefsük.

Fauſtin. Jóſef örökké el-felejthetetlen marad!

Mendelsſóhn. Minden bizonnyal! Az a' leg-szebb dítſérete valamelly Fejedelemnek, ha ezt mondhatják rólla: *Emberek' barátja vala!*

Fauſtin. Bizony az ő neve el-enyészhetetlen léſzen az ő bódlog Jobbágynak ſzívekben!

Leópold. Úgy vagyon, Jóſef nagy *emberek barátja*, az ő Népének jó Attya, a' ki azt a' babonaſág-nak és vak vélekedésnek lántzaiból ki-ſzabadította.

Fauſtin. Ő a' maga Népét az ő gondosfága által minden tekintetben bódlogítja, melly mindenekre ki-terjed. Itt az ő ſzemeskedésének nintsen ſemmi határa. Az ő uralkodásának elſő eſztendejében mind-járt annyira vitte a' kereskedést, a' Meſterſégeket, a' Tudományokat — mindent — mindent, valami tsak az ő Országainak elő menetelére valamit ſegithetett, hogy a' Nép benne a' Hazának édes Attyát imádá.

(*Tzithen és Fauſtin el-menvén, Hertzeg Leópold-is bátsúzni kezd, de Leſſing és Mendelsſóhn meg-tartóztatják, és kéri Leſſing, hogy beſzélje-el miként történt vizbe való balása.*)

Leópold. Jó ſzívvel, drága Barátom, igen jó ſzívvel. Az én hiſtóriám rövideden így vagyon: Apriliſben 1785-ben az Ódera Frankfurt mellett, hol Őrizetben fekszem vala Regementemmel, véletlen magafságra dagada. Az említett hónapnak 24-dikén kezdett már a' dühös Folyóvíz egy töltést által-ſza-
kaſz-

kasztani; 25-kén még nagyobbra áradott, és az egészsz töltés alatt lévő Hóftátot el-borította: más nap' este látám-meg elsőben a' nyakunkon lévő veszedelmet. 27-dikén az árviz annyira dühösködött, hogy minden embernek tagjaít a' lankasztó borzadás el-futotta. Az egészsz Töltés alatt fekvő Hóftát vizben fekütt, és a' folyó-viz el-hordta mind azokat a' Házakat, a' mellyek utjában vóltanak. Már egy Ladikot küldöttem vala oda, és egy más Ladik is sizerentséfen oda eveze a' le-omlott házakon keresztül. Azon reggel őszsze-gyüle a' Regementem a' szokott exercérozásra; de a' mi Városunk egy részének insége arra indíta engemet, hogy a' Katonákat el-botsáfsam, hogy az inféget és nyomorúságot szenvedőknek segittségekre menjenek. Magam is oda fiétek, a' hova híva a' mások' szabadítását parantsoló kötelefség, én is embereket akartam meg-tartani, de nem botsátottanak.

Meudel_s: Óh melly ditsőfséges Scéna vala ez! (Leffinghez fordúlván) Az ott jelenlévő Tanáts-Úrak kérték az ember szerető Hertzeget, hogy a' veszedelemnek kotzkájára ne tegye ki életét, és a' mi az ő által hajózni akaró szándékának meg-változtatására legnagyobb hathatofsággal hatott-bé lelkébe, két Regementjebéli Katonának tselekedete vala, kik kéréseket a Tanáts-Úrakéval őszsze-kötvén, előtte térdre esének, labait meg-ölelék, és könyhullatással kérek, hogy tegyen-le szándékáról, és drága életét ne vessé olly szemmellátott veszedelembe, hanem a' Királynak javára, az őtet imádó Regementjének gyámolítására, es olly fok ezer emberrel való jótételre, tartsa-meg. Elsőben a' szánakodás' és buzgóságtól meghatott szívű Hertzeg tellyefséggel nem akara a' kérésre hajlani, és monda a' Tanáts-Úraknak, kik

a' veszedelmet szeme eleibe terjesztettek: *Hát nem színte olyan ember vagyok é én is, mint azok? Itt embereket kell meg-tartanunk!* — Tsak az előtte térden állva esedező két katonának és a' körös környül ösfze-tsoportozott fokaságnak szívét ható kérése indíhatták ezen emberek' barátjat a' maga embert *szabadítani kívánó* szándékának egy néhány óráig való fel-függesztésére.

Leopöld. Ki ne is érzéné, ha emberi szív lakik benne a' szükségnek idején a' mások meg-tartására törekedő indulatot? — De tovább mégyek. — A' meg-nevezett 27-dik napján Aprilisnek, Délben 12 órakor Svartz Halász a' töltésen által akara hajózni. E' végre maga mellé vett két Legényt, kiknek egyike Katona vala. Ennek, minthogy az én Regimentemből való vala, töllem szabadságot kelle kérni az által-hajózásra. Midőn a' déli vigyázatbéli-prádéról visszsa-térvén, a' veszedelemnek helyye felé fietnék, előmbe jöve azon Katona, a' ki szabadságot kérni hozzám akara jönni. *Hová akar sz menni?* kérdém tőlle. — „ Svartz halászfzal a' töltés alá akarok által-evezni! *Ha valakit meg-szabadíthat sz,* mondek nékie, *menj az Isten' Nevében!* — Az, az én boldogtalanokon segíteni törekedő kívánságomat ujra fellobbantotta; a' Katonát a' veszedelemnek minden környül-állásairól meg-kérdeztem 's azt a' módot is, a' melly szerént lehetne segiteni, és magam is arra felé fieték. Már most a' fokaságnak könyörgése semmit sem értt, Svartz' Ladikjához szaladék; a' ki e-lőbb nem akara hajójába bé-venni; de parantsolám néki, és meg-mutatám az útát merre menjen, a' mellyen már az előtt egy más hajó szerentsésen el-evezett vala. A' Ladik a' hidon szerentsésen is általmene,

de

de ezen túl el-tévesztette a' hajós a' Ladiknak helyes evezését, és mikor már szinte a' szárazhoz közel valánk, a' Ladiknak evedző oldala egy fűzfába ütödvén, kezdé lassanként a' vizet magába venni; ingadozni kezdék; a' hajónak órra is egy fűzfába ütödvén, a' Ladik széljel — méne, a' vízbe esém, és a' dühösködő árviz leg ottan végére jára életemnek; mert egy kevés ideig tartott bódulásom' után azon Folyóviznek partján találám magamat, mely ezen paraditsomi Tartományokat körül-folyja.

Lessing. Isten! mely, végére mehetetlenek a' te útaid. Hogy kelle ezen nemes életnek ily hamar elvégeztetni! —

Mendels. És a' mi még meg-foghatatlanabb, a' kegyetlenkedéssel iszonyító árviznek egész ideje alatt, egy ember se vesztette el életét, hanem csak a' mi drága imádásra méltó *Leópold* Hertzegünk.

Leópold. Én valék csak egyedül ki-választva ezen árviz' dühösködésének áldozatjára? Tisztelem a' Mindenhatónak bölts végezéseit.

Mendels: Óh ha Hertzegséged látta volna a' Nézőknek rémülését, és minden Fránkfurtiaknak keserűségét! Azon három hajósok, a' kik Hertzegségeddel egy Ladikban vóltanak, meg szabadítottak; csak egyedül Hertzegségeden nem segíthete semmit az emberi segedelem! Májusnak 2-dik napján találám meg a' hertzegi emberek' barátjának drága maradványát. Még egy Scénát szükség lerajzolnom! — Óhaj-tással tellyes szívvel reménylették fokkáig hijában a' Nézők, hogy még talám meg-tarthatnák az ő szerelmes Hertzegjeket. Az el-feléjthetelen *Leópold*nak olly

ve-

veletlen el-vesztén való jajgatások csak hamar az egész Várost bé-töltvén, nagy rémüléssel és reszketéssel mindenek nyakra före szaladának a' hely' felé: Mindenütt csak ezt lehet hallani: *Ah! a' mi jó és szerelmes Hertzegünk oda vagyon!* — De minden még is ázzal a' reményfeggel akarta fájdalmát enyhíteni, hogy a' vizből ki-ragadtatik és élete meg-tartatik. — Latták az emberek távolról, hogy a' vele egygyütt szerentsétlenfégből lévő három hajókat a' vizből ki-húzák, és minden azt gondolta, mivel buzgón kívánta, hogy egyik azok közül a' Hertzeg lehetne. Azon szempillantásban bé-tölte a' Várost ezen örvendetes hír: *Leopóld meg-tartott!* Alig mondá ki ezt a' leg-első, midőn leg-ottan 20—30 személyek, Hazafiak, és Katonák a' Hertzegnek szállásáról a' Városon által egy szekeret, ágygyal egygyütt febes futással oda húztanak, a' hol gondolták, hogy a' vizen által-fogna hoztatni.

Lessing. Oh melly felféges dolog vala az! Bizonyára felségefebb diadalmi Szekere, mint a' melyekben a' régi Római diadalmoskodó Vezérek, a' meg-győzött ellenfégektől húzattattak!

Mendels: Ugy vagyon! mert a' Leopóld' szekérébe a' szeretettel öfzfze-köttetett buzgóság fogta a' lakókat és Katonákat! — Istenem melly hirtelen elenyészék minden szorongatódáfsal Vároknak reményfégek! Egy fél óra múlva bizonyos lett minden ezen ki-pótolhatatlan kárvallásban, és mindeneknek szemeiből kezdenek a' könyhullatásnak patakjai torgani.

Leopóld. Istenem! melly nagy gyönyörűség embereknek barátja lenni! — — A' kegyelmed' beszéd.

je, *Mendelssohn* Ur! fel-indítja az én Lelkemnek minden belső részeit! Oh melly véghetetlenül megjutalmaztattam az én tsekély áldozatomért.

Lesing. Sőt meg-betsülhetetlen árrú áldozat. — Hol vagyon az a Héró, hol az az emberek' barátja, a' ki *Leópóld*hoz hasonló? — Egy Fejedelem, ki a' maga életét az ő Pólgarjaiért oda adja! Egy Fejedelem! — Ha! eltöltt Világ! mutass nekünk tsak egy olyan vitézi tselekédetet, mint a' *Leópóldé*! *Leópóld*, most ezt mind ebben hagyjuk, és fiesünk a' Bódogoknak lakó helyekre, a' mi Barátainkhoz. — (El-mennek)

Az utolsó öfszje-menetelben beszéllenek *JÓSEF* és *PÉTER*, a' közelebb meg-bóltt *Portugalliai Királyok* az *Ánglus Admirállal*, *KEMPENFELDEL*. Az alatt *Braunsvajgi LEOPÓLD*, *SEIDLITZ*, *TZITHEN* és más *Burkus Generálok* jönnek-elő, kik arról beszélgetnek, hogy a' *NAGY FRIDRIK* utolsó lélekzetét buzza: azomban elő-toppán egy-Hirmondó, és azt mondja, hogy *FRIDRIK* most adja ki lelkét. Az egészsz Társaság a' *Partra mégyen* eleibe; azomban jövetelének hire az egészsz *Elysumon* el-terjedvén, minden időbéli Vitézek és Ország-igazgatók gyűlnek-öfszje, kik közzül tsak *HANNIBÁL*, *EUGENIUS* Hertzeg és a' *Szakszoniai MARSAL* beszéllnek.

Hannibál. Mindjárt, mindjárt meg-jelenik közöttünk a' Nagy Héró. Alig várom azt a' pillantást, melyben azt a' nagy embert megláthatom, a' ki-vel Róma és Görög-Ország régenten kevélykedett volna.

Eugen. Oh bizony én is örvendek, hogy azt a' Győzedelmest megláthatom, kinek tselekédeit

az elmúlt Világ tsudálja, és a' következő bá-
mulni fogja.

Marsal. Valójában, Fridrik állította egészen
más lábra a' hadi dölgot Európában.

(Fön Tzithen Generál)

Eugen. Elérkezik é hamar a' Nagy Fridrik, az
Elysiumnak bóldog mezejére?

Tzithen. Ezen pillantatban Uraim! ezen pil-
lantatban. Már tova jön tsendessen a' pompa a'
halhatatlanfágnak Temploma előtt, a' hol MARS és
Thémis, Apolló és Minerva homlokát barostyánnal és
pálma-ágakkal meg- koszorúzzák, és a' hol az idő el-
rörölhetetlen betűkkel metszette bé gyemánt Táblába
Fridriknek ditső pályáját.

Hannibál. Az ő borostyánja soha el-nem hervad.

Marsal. Az ő emlékezete mind addig él, a'
mig a' föld' kerekfége fenn áll.

Eugen. Ha! tova jön a' pompa szép lassan nagy
ditsőséggel.

Hofszan elnyúlva jön, a' Nagy Fridrik körül! vé-
tettetvén az ő barátjaitól, Geneneralissaitól, minden idő,
és rendbéli lelkeknek seregétől. MARS vezeti karon
fogva, THÉMIS, APOLLÓ és MINERVA más föld
alatt levő Fő-Urakkal kísérik, és a' Burkus Tiszteknek
egy nagy sokasága rekesztibé a' pompát.

Mindnyájan. Békefés a' Nagynak, az Egyetlen
egynek, békefés FRIDERIKnek!

Az őszsze-gyűltt Nagy Rendek meg-ölelvén a' Királyt így kiáltnak: Egességgel a' boldog Elyfiumban, Héró, Politikus, és Philosophus! —

A' Feledékenységnak Isten-aszszonya meg-jelenvén, nyújtja FRIDRIKnek a' léthé vizével tellyes tsészét. — Vedd-el, nemes, nagy Király, és igyál feledékenységet!

Tzithen. (az Isten-aszszonyt hátra taszítván) Férre a' tsészével! FRIDRIK' tselekedetei között egy sem érdemli-meg, hogy feledékenységbe merüljön. A' ditső tselekedetekkel rakott élet, semmi váddal nem háborítja a' lélek' tsendességét

A' Feledékenységnak Isten-aszszonya el-törvén a' tsészét.) Békeiség! — Fridrik Király éljen itten a' boldogságnak kebelében, és a' ki a' nevét kiflebbíti, törettség-szeljél nem különben, mint ez a' téfze.

A' Feledékenységnak Isten-aszszonya elenyészik, és a' pompa a' lelkeknek tapfolások között a' Boldogoknak belső lakó-helyeikbe takarodik. Vége.

* * *

Meg ne botránkozzanak a' Szűzek és Aszszonyok, ha egy Bétsi aszszonyok' Oskolájában őszült Vénus' Imádójának tapasztalásaiból némellyeket itten emlitek. Ez életének nagyobb idejét az aszszonyi természet' titkainak kihorgásztatásában töltvén, mintegy 300 tapasztalásait botsátotta világosságra ezen nevezet alatt: Háromszáz Feltételek, az aszszonyokról való természeti Tudományból, Reindhard által. Nyom-Betsben 1787-ben. Ezen könyvetskéből tsak ezeket említem; nem olly tzéllal, hogy fértetni akarják, hanem.

nem hogy tudja ezen szép Nem, mitsoda haládatlan embereket-is szül a' Világra.

§. 1.

A' ki a' leg nagyobb Jót, és a' leg nagyobb Roszszat egy képben le akarja rajzolni, fessen-Afz-zonyt.

§. 2.

Az afzszonyi Nem az evedző lapátja minden nemes tselekedeteknek, és fő oka minden éktelenségnek és Roszsznak.

§. 13.

Miólta az ember az Afzszonyt jobban kezdi esmérni, ugy találja, hogy a' Vesízerzők és Mesteremberek helytelenül tselekedték, hogy az Igazságot afzszony' képében ábrázolták. Az ujjább Mesteremberek, a' Tsalárdásznak le-festésére elnek ezzel.

§. 18.

Ma fájdalom! nem azért házosodnak, hogy Feleséget vegyenek, hanem azért, hogy azoknak emlékezeteket meg-illjék, a' kik régentén meg-házafodtanak.

§. 22.

A' hol a' szüléknek csak egygyetlen egygy Leányok vagyon, azt a' házat minden ifjú Legény, a' ki tsendességét szereti, kerülje-el: mert az minden bizonnyal roszszúl vagyon nevelve. Mennél több a' gyermek, annál jobb a' fenyíték.

§. 31.

Vakabb a' vakundoknál, a' ki, ha az Afzszony hozzá való hajlandóságának némelly jeleit mutatja, azt tartja, hogy érette tselekészi. Az afzszony Kukit sem szeret, hanem csak magát.

(A' többit máskor.)